



El Govern de les meravelles

Dijous passat, a quarts de dotze de la nit, la majoria de DA rebutjava al Consell General les esmenes a la totalitat del pressupost per al 2016. Era el dia 4 de febrer. El Govern dels pitjors, que s'havia volgut penjar la medalla durant la legislatura 2011-2015 de disposar del pressupost la primera setmana de gener, haurà aconseguit aquest any que fins ben entrat el mes de març l'administració hagi de funcionar amb un pressupost prorrogat.

En parlo perquè durant quatre anys (2011-2015) vam haver de sentir lliçons de "perdonavides" parlant de la seva valentia i de la seva gran gestió pressupostària. Però aquest pressupost que quinze escolans d'amén van defensar el 4 de febrer no és un bon pressupost. En la situació en què es troba Andorra el nord de la política econòmica i social hauria de ser l'equilibri. I per equilibrar l'economia es necessita un mercat lliure i competitiu amb resultats socials i un Estat que fixi les regles de funcionament i en vigili el compliment.

Equilibri dels ingressos i de les despeses del sector públic és el que convindria. Amb la despesa pública s'han de millorar les polítiques actives d'ocupació, s'ha de finançar infraestructures i s'ha de donar suport als que per diverses causes necessiten una ajuda per a la seva mínima inserció social. En resum, amb aquesta despesa s'ha de mantenir l'Estat del benestar i ajudar l'activitat econòmica.

També cal buscar altres equilibris que es troben a faltar en l'actual política laboral, en la reforma de les administracions públiques, en els sectors econòmics i en les desigualtats en la distribució de la renda. En el pressupost 2016 del Govern d'Antoni Martí no hi trobareu res d'això. És un mal pressupost, que segueix negant l'evidència. El deute estricte requereix finançament. Sembla que el ser-

veu del deute, el pagament d'interessos, afluixa. Però no és un èxit de DA.

Hi ha vents de cua favorables que bufen de fora, que es deriven de l'actuació del Banc Central Europeu, de Mario Draghi (tipus d'interès arran de zero i euro fortament depreciat). L'edifici s'aguanta sobre una estructura oculta: la correcta relació entre la confiança de la banca andorranca en el Govern de DA i l'endeutament. Atenció, doncs, a creure's la pròpia propaganda. Qualsevol nit pot sortir el sol, i escaldar el Govern.

El ministre de Finances pot fer jocs de mans cada dimecres davant la premsa, però les dades econòmiques estan en plena recessió. Hi ha clares dificultats en les finances públiques, amb una liquiditat reduïda a la mínima expressió de l'espelma, amb el Govern dels pitjors abocat a recórrer –saquejar– a la tresoreria de l'STA per pagar la nòmina i el funcionament de l'administració. I no podem amagar la situació del sector financer, que no navega pas en aigües tranquil·les.

SDP no voldria pas trencar els somnis dels membres del Govern però, tal com va fer el nostre portaveu al Consell General, Víctor Naudi, convé recordar que el país espera solucions concretes. Un creixement que no arriba, una desocupació que no es redueix per molt maquillatge estadístic que hi posin, una davallada constant de les importacions, com confirma l'estadística del ministeri de Finances del desembre del 2015: un -6,4% dels ingressos de duana pel 2015.

Si ho mirem per productes l'estadística encara és més contundent: -12,5% per importacions de tabac, -4,7% per carburants, dos dels productes que més aporten als

ingressos. Un endeutament de les administracions públiques que arriba a nivells que a tots ens haurien de preocupar. I una situació de les empreses que es degrada.

Aquesta davallada reflecteix la gran dificultat per trobar un nou model econòmic. Antoni Martí i el seu Govern dels pitjors ha optat per una estratègia de fer veure que vol reformar, sense tocar gran cosa, deixant que arribi inversió estrangera que no solament no aporta valor afegit sinó que el que fa és ofegar empreses andorranes.

L'opció de continuar amb la política de retallades no solament és inútil sinó que és profundament negativa ja que d'aquesta manera la reducció de recursos perjudica sectors de l'administració pública que essent estratègics –l'STA ho hauria de ser– haurien de rebre una atribució més gran. Trobem a faltar recursos suficients per practicar polítiques de suport a les persones i famílies sota el nivell de pobresa.

Aquest pressupost 2016 és una altra oportunitat perduda. Convenia definir les línies mestres de les decisions econòmiques durant els propers anys –d'acord amb el marc pressupostari 2016-2020– amb la vista posada en l'ocupació i en el benestar de la ciutadania però tenint ben clar que la feina i els salaris els generen les empreses i que la prosperitat depèn d'una política redistributiva que és competència de l'Estat.

No serveix de res fixar objectius de dèficit inassolibles que obliguen, pel camí, a destruir sanitat, educació o pensions. La ciutadania no vol màgia. Demana plans argumentats i creïbles.

La resta és silenci o presa de pèl.